

2. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3Tk/1/2017 z 26. októbra 2017 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 23To/135/2017 z 30. januára 2018 bol sťažovateľ uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že 22. októbra 2016 v [REDACTED] [REDACTED] najskôr verbálne a následne fyzicky napadol poškodeného [REDACTED], ktorému spôsobil zranenia vedúce k smrti. Za to bol sťažovateľovi uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 20 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia, ochranné liečenie, ochranný dohľad v trvaní 2 rokov, ako aj povinnosť na náhradu škody.

3. O návrhu, ktorým sa sťažovateľ domáhal obnovy konania v predmetnej trestnej veci, rozhodol okresný súd uznesením č. k. 6Nt/36/2018-50 zo 14. októbra 2022 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) tak, že tento návrh podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

III.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť s postupom orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov v pôvodnom konaní. Vyšetrovateľ obvinil sťažovateľa vopred, prioritne a selektívne, pričom takýmto spôsobom vybral aj svedkov. Priami svedkovia trestného činu, za ktorý bol sťažovateľ odsúdený, mohli byť páchatelmi alebo spolupáchateľmi tohto trestného činu, pretože poškodenému neposkytli pomoc. Touto možnosťou sa všeobecné súdy v pôvodnom konaní nezaoberali. Hodnotenie dôkazov získaných v pôvodnom konaní bolo jednostranné a nedostatočné.

5. Vypočutím svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorých výsluch sťažovateľ bez úspechu navrhoval v konaní o povolení obnovy konania, sa malo vo vzťahu k svedkovi [REDAKOVANÉ] preukázať podozrenie zo spáchania skutku, ktorý bol daný sťažovateľovi za vinu. Záver všeobecných súdov o nedostatočnej relevancii výpovedí navrhovaných svedkov bol unáhlený, pričom tak uznesenie okresného súdu, ako aj napadnuté uznesenie sú v tomto smere odôvodnené nedostatočne.

6. Svedkyňa [REDAKOVANÉ] vypovedala v konaní o povolení obnovy konania v podstatných črtách inak ako v pôvodnom konaní. Sťažovateľ bol pritom odsúdený aj na základe výpovede tejto svedkyne. Svedkyňa [REDAKOVANÉ] v pôvodnom konaní klamala, že bola priamym svedkom skutku, za ktorý bol sťažovateľ odsúdený, pričom existuje možnosť, že jej zámerom je kryť skutočného páchatela.

7. Svedok [REDAKOVANÉ] nebol v pôvodnom konaní vypočutý pred súdom a sťažovateľ nemal možnosť klásť mu otázky. Sťažovateľ nesúhlasí so záverom krajského súdu, ktorý nevyhovenie návrhu na výsluch tohto svedka v konaní o povolení obnovy konania odôvodnil tak, že sťažovateľ žiadnym spôsobom neosvedčil, že tento svedok by pri novom výsluchu uviedol k veci niečo iné než to, čo vyplynulo z jeho výpovede v pôvodnom konaní. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na list svedka [REDAKOVANÉ], ktorý mu bol doručený a v ktorom svedok [REDAKOVANÉ] dáva do pozornosti informáciu získanú od svedka [REDAKOVANÉ], podľa ktorej sa skutku, za ktorý bol sťažovateľ odsúdený, mal dopustiť svedok [REDAKOVANÉ].

8. Sťažovateľ sumarizuje, že ak by všeobecné súdy zohľadnili výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ] získanú v konaní o povolení obnovy konania, vypočuli by ním navrhovaných svedkov a získané informácie by posúdili spoločne s dôkazmi vykonanými v pôvodnom konaní, dospeli by k záveru, že skutkový stav vyvoláva zásadné pochybnosti o jeho vine. V obnovenom konaní by bolo následne možné vykonať aj ďalšie dôkazy, ktorými by sa objasnili skutočnosti svedčiace tak v neprospech, ako aj v prospech sťažovateľa.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy:

10. Ústavný súd podotýka, že rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, je v rovine referenčných ustanovení tvorený čl. 46 ods. 1 ústavy. Uvedenie čl. 2 ods. 2 ústavy v dôvodovej časti ústavnej sťažnosti vyhodnotil ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa (m. m. napr. I. ÚS 20/2020, III. ÚS 411/2022, III. ÚS 537/2022, III. ÚS 652/2022, III. ÚS 195/2023, III. ÚS 389/2023, III. ÚS 394/2023).

11. Len *obiter dictum* ústavný súd dodáva, že čl. 2 ods. 2 ústavy má charakter všeobecného ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy (m. m. napr. III. ÚS 99/2012, III. ÚS 481/2023, IV. ÚS 70/2011). Tento článok ústavy je vstupnou bránou do ústavnej úpravy základných práv a slobôd a napriek tomu, že je implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, neformuluje žiadne základné právo ani slobodu účastníka konania (m. m. napr. III. ÚS 427/2021, III. ÚS 481/2023). Preto ústavný súd nemôže v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vysloviť jeho porušenie ani v prípade, ak bol súčasťou sťažovateľom formulovaného petitu ústavnej sťažnosti (m. m. napr. III. ÚS 119/2011, III. ÚS 99/2012, III. ÚS 481/2023).

12. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou akcentuje, že podľa konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. napr. III. ÚS 122/2021, III. ÚS 100/2022).

13. Rozhodovacia prax ústavného súdu súčasne vychádza z predpokladu, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 67/2023, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 37/2023, III. ÚS 67/2023, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) uznesenia okresného súdu a napadnutého uznesenia pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu v celistvosti.

14. Ďalej považuje ústavný súd za potrebné upriamiť pozornosť na povahu obnovy trestného konania. Predmetný inštitút predstavuje zásah do právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím vo veci, keďže umožňuje príslušnému orgánu verejnej moci konať a rozhodovať o veciach právoplatne rozhodnutých. Účelom konania o povolení obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozhodnutím, je odstránenie prípadných justičných omylov. V danom prípade možnosť prelomenia princípu právnej istoty vyplýva z nadradenosti verejného záujmu na správnom, a teda spravodlivom trestno-právnom rozhodnutí nad verejným záujmom na zachovaní imperatívu právnej istoty (m. m. napr. I. ÚS 373/2017, I. ÚS 34/2021, III. ÚS 406/2014, III. ÚS 29/2022, III. ÚS 76/2022).

15. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

16. Pokiaľ ide o sťažnostnú námietku, ktorej obsahom je sťažovateľova nespokojnosť s postupom orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov v pôvodnom konaní, ako aj poukaz na nevypočutie svedka [REDAKOVANÉ] v pôvodnom konaní pred súdom, v ktorom sťažovateľ nemal možnosť dávať svedkovi otázky, neuniklo pozornosti ústavného súdu, že tieto skutočnosti boli známe už pred rozhodovaním vo veci samej v konaní, o ktorého obnovu sťažovateľ usiloval. Sťažovateľ sa v podstate domáha prieskumu dokazovania vykonaného v pôvodnom konaní, na čo v tomto zmysle korektne upriamil pozornosť aj krajský súd na s. 5 napadnutého uznesenia. Ústavný súd v tejto súvislosti dáva sťažovateľovi do pozornosti, že účelom obnovy konania nie je revízia pôvodného konania (m. m. napr. III. ÚS 40/2022, III. ÚS 537/2022), pričom cieľom konania o povolení obnovy konania nie je prieskum zákonnosti postupu súdu v pôvodnom konaní (m. m. napr. III. ÚS 122/2021, III. ÚS 537/2022).

17. Konkretizačne vzaté, v konaní o povolení obnovy konania sa podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nemôžu verifikovať pôvodne vykonané dôkazy, pričom nemožno ani spochybňovať spôsob ich hodnotenia. Tieto sú totiž nezvratné, nemožno ich meniť ani inak korigovať a dôkazy už vykonané v pôvodnom konaní už nemožno opakovať. V konaní o návrhu na povolenie obnovy

konania už všeobecný súd nepreskúmava zákonnosť pôvodného rozhodnutia, ale iba preskúmava, či existujú nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie v otázke viny alebo trestu. Úloha ústavného súdu sa v zmysle už uvedeného obmedzuje len na kontrolu, či všeobecné súdy pri odôvodňovaní svojich rozhodnutí postupovali ústavne konformným spôsobom, keď rozhodli o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, respektíve keď zamietli sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na obnovu konania (m. m. napr. II. ÚS 675/2015, III. ÚS 537/2022, IV. ÚS 350/2013). Z uvedených dôvodov teda týmto sťažovateľovým námietkam nemožno priznať nijakú relevanciu.

18. V ďalšej sťažnostnej argumentácii sťažovateľ poukazuje na nevyhovenie návrhom na výsluch svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] v konaní o povolení obnovy konania. Okresný súd v tejto súvislosti uviedol konkrétne dôvody, pre ktoré avizované výpovede nepovažoval za relevantné, keď podotkol, že výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] by bola len odvodeným dôkazom, keďže tento svedok by vypovedal len to, čo mu mal povedať svedok [REDAKOVANÉ]. Obdobne tak svedok [REDAKOVANÉ] by mal reprodukovat iba to, čo mu povedal svedok [REDAKOVANÉ], ktorého výsluch nebol navrhnutý. Neuniklo navyše pozornosti ústavného súdu, že svedok [REDAKOVANÉ], ktorý v liste doručenom sťažovateľovi síce poukázal na svedka [REDAKOVANÉ], ale súčasne spochybnil očakávaný prínos (relevanciu) jeho výpovede, keď formuloval dôvodné pochybnosti v tom smere, že tomuto svedkovi by neveril a „myslí si o tom svoje“. Napokon okresný súd akcentoval, že svedok [REDAKOVANÉ] by mal vypovedať len to, o čom mal nadobudnúť vedomosť od svedka [REDAKOVANÉ].

19. Ústavný súd k tejto sťažnostnej námietke sumarizačne uzatvára, že v naznačených súvislostiach ide o nepriame dôkazy, pričom vina sťažovateľa bola v pôvodnom konaní ustálená na základe viacerých priamych dôkazov, ktoré neboli relevantným spôsobom spochybnené. Tomu zodpovedajú zhrňujúce úvahy okresného súdu smerujúce k zamietnutiu návrhov na výsluch predmetných svedkov, podľa ktorých žiaden z týchto svedkov nebol svedkom spáchaného skutku, pričom žiaden z týchto svedkov sa nemôže vyjadriť priamo k samotnému priebehu skutku a k tomu, kto ho spáchal. Ústavný súd sa stotožňuje s hodnotením okresného súdu, podľa ktorého ide o generické dôkazné prostriedky bez priameho súvisu k dokazovaným skutočnostiam, ktoré by mohli byť relevantné pre rozhodnutie súdu. Krajský súd v nadväznosti na uvedené obdobne tak poukázal na ustálenie viny sťažovateľa najmä na základe konkrétne označených priamych dôkazov a s poukazom na uvedené odôvodnil nevypočutie sťažovateľom navrhovaných svedkov. Nemožno sa teda stotožniť s názorom sťažovateľa o unáhlenosti záverov všeobecných súdov, nedostatku dôvodov ich rozhodnutí a súvisiacimi hypotetickými úvahami smerujúcimi k prípadnému konaniu po povolení obnovy konania. Nie je preto odôvodnená požiadavka sťažovateľa, ktorej cieľom je kasačná intervencia ústavného súdu vo vzťahu k napadnutému uzneseniu.

20. Pokiaľ ide o výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ] v konaní o povolení obnovy konania, okresný súd uviedol, že sám sťažovateľ podotkol, že táto svedkyňa bola „priamo pri tejto udalosti skutkového deja“ (s. 1 a s. 5 uznesenia okresného súdu), čím v podstate osvedčil, že svedkyňa bola pri predmetnom skutku ako priamy svedok. Takto ustálený záver podporený odpoveďou svedkyne [REDAKOVANÉ], ktorá na priamu otázku, či bola na mieste činu, odvetila „ťažká otázka“ (s. 2 a s. 6 uznesenia okresného súdu), čiže uvedené nepoprela, sa ústavnému súdu nejaví ako svojvoľný. Okresný súd sťažovateľovi ďalej akcentoval, že uvedenou výpoveďou sa nepreukázali informácie tvrdené sťažovateľom a jeho obhajcom, podľa ktorých mala byť výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ]

z pôvodného konania prekrútená. Svedkyňa nevysvetlila, v akom rozsahu mala byť táto výpoveď prekrútená, pričom relevantne nevysvetlila ani to, že by z určitého dôvodu vypovedala v pôvodnom konaní nepravdu, či už z vlastnej vôle alebo že by bola k takejto výpovedi nejakým spôsobom donucovaná, alebo niekým usmerňovaná. Napokon okresný súd uzavrel, že takáto zmena výpovede tejto svedkyne nielen sama osebe, ale predovšetkým v spojení so skutočnosťami a dôkazmi skôr známymi, ako je výpoveď sťažovateľa v pôvodnom konaní, výpoveď tejto svedkyne v pôvodnom konaní, výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní, ktoré si neodporujú, ale, naopak, sa zhodujú a navzájom sa dopĺňajú, pričom tvoria ucelenú reťaz dôkazov, nemôže odôvodniť iné rozhodnutie o vine. Takéto závery sa ústavnému súdu javia ako logicky udržateľné a právne korektné, a preto ich nemožno hodnotiť ako ústavne nekonformné.

21. Krajský súd sa k výpovedi svedkyne [REDAKOVANÉ] z konania o povolení obnovy konania vyjadril v procesnej nadväznosti na s. 5 napadnutého uznesenia, odkiaľ rezultuje, že výpoveď tejto svedkyne bola v pôvodnom konaní čítaná procesne predpísaným spôsobom, pričom z jej výpovede realizovanej v konaní o povolení obnovy konania nevyplývajú žiadne nové informácie k skutku v porovnaní s informáciami, ktoré poskytla v pôvodnom konaní. Z uvedeného dôvodu sa krajský súd následne stotožnil s právnym názorom, ktorý produkoval okresný súd. Aj avizované úvahy hodnotí ústavný súd ako plne ústavno-právne udržateľné.

22. Pokiaľ ide o výsluch svedka [REDAKOVANÉ], ústavný súd čiastočne odkazuje na dôvodové línie uvedené v bode 16 tohto uznesenia a ďalej dodáva, že okresný súd síce pochybil, keď uviedol, že sťažovateľ tohto svedka v konaní o povolení obnovy konania nenavrhol vypočúť, avšak tento deficit eliminoval krajský súd. Zo s. 5 a s. 6 napadnutého uznesenia súčasne vyplýva, že svedok [REDAKOVANÉ] bol vypočutý v pôvodnom konaní v procesnom postavení svedka, pričom sťažovateľ súčasne neosvedčil, že by tento svedok mohol k veci uviesť niečo iné ako to, čo uviedol v pôvodnom konaní. Krajský súd teda v podstate poukázal na nedostatok odôvodnenia nového výsluchu svedka [REDAKOVANÉ], pričom ústavný súd so zreteľom na obsah ústavnej sťažnosti a jej príloh nemá dôvod na odchýlenie sa od tohto záveru.

23. Napokon ústavný súd sumarizačne podotýka, že všeobecné súdy ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnili deficit sťažovateľom sledovanej relevancie výpovede svedkyne [REDAKOVANÉ] z konania o povolení obnovy konania. Obdobný záver platí aj vo vzťahu k nevypočutiu sťažovateľom navrhovaných svedkov. Samotná skutočnosť, že všeobecné súdy nevykonali sťažovateľom navrhované dôkazy, neznamená porušenie sťažovateľom artikulovaného základného práva. Povinnosťou všeobecných súdov bolo sa týmito dôkaznými návrhmi riadne zaoberať a rozhodnúť o nich, čo v danom prípade bolo naplnené. Nemožno sa tak stotožniť so sťažovateľovým názorom, podľa ktorého by tieto (nerelevantné) dôkazy mohli spoločne s dôkazmi vykonanými v pôvodnom konaní vyvolať zásadné pochybnosti o sťažovateľovej vine, a ani s nadväzujúcim sťažovateľovým tvrdením smerujúcim k dokazovaniu v obnovenom konaní, ktoré je výlučne hypotetickej povahy a abstraktného charakteru. Ústavný súd napokon dodáva, že účelom konania pred ústavným súdom je ochrana ústavnosti, a nie poskytnutie ďalšieho opravného prostriedku umožňujúceho prehodnocovať správnosť záverov všeobecných súdov.

24. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným

rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd je názoru, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením a jednotlivými sťažnostnými námietkami, ktoré sťažovateľ uplatnil v rámci argumentačných línií formulovaných v ústavnej sťažnosti.

25. So zreteľom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Podanú ústavnú sťažnosť preto ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

IV.2. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

26. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku vedie ústavný súd k záveru, že v danom prípade ide zo strany sťažovateľa o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. napr. I. ÚS 210/2019, III. ÚS 265/2014, III. ÚS 113/2022). Pretože nebol splnený jeden zo zákonných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom (§ 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde), žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovел (bod 2 výroku tohto uznesenia) bez toho, aby ho vyzýval na preukázanie majetkových pomerov na účel rozhodovania o jeho žiadosti.

27. S prihliadnutím na odmietnutie ústavnej sťažnosti rozhodovanie o návrhu sťažovateľa na zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie stratilo opodstatnenie, preto sa ním ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2023

Robert Šorl
predseda senátu